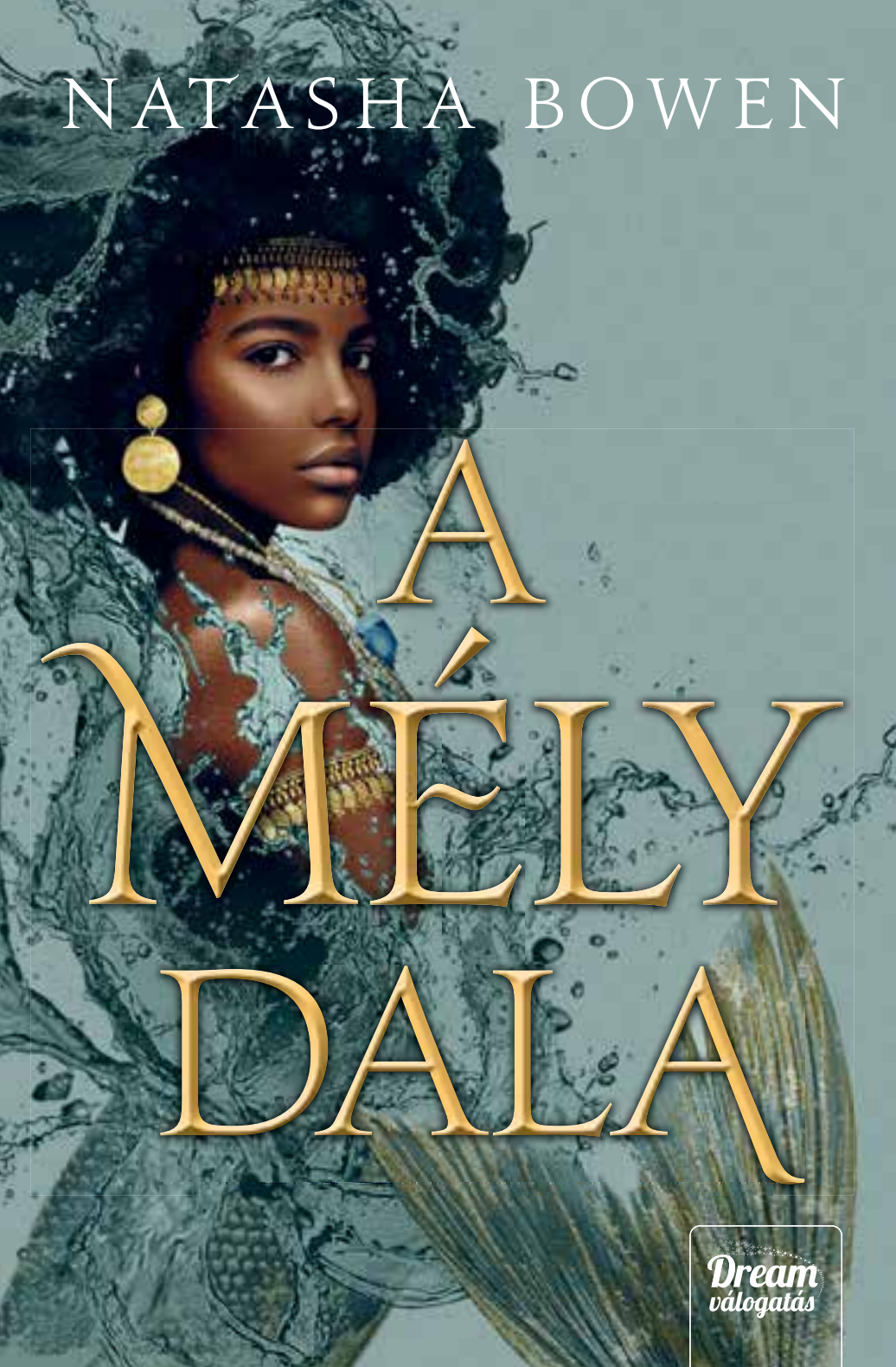

NATASHA BOWEN

A
MÉLY
DALA

Dream
válogatás

TÚLÉLNI. SZOLGÁLNI. MEGMENTENI A SZERETTEIT.

Simi egykoron imádkozott az istenekhez. Most azonban Mami Wataként – hableányként – szolgálja őket azáltal, hogy összegyűjti azoknak a lelkét, akiket a tengerben ért a halál, majd megáldja útjukat hazafelé.

A baj akkor kezdődik, amikor egy még életben lévő fiút taszítanak a tengerbe. Ekkor ugyanis Simi megszeg egy ősi törvényt, és megteszi az elképzelhetetlent: megmenti a fiú életét. Jól tudja, hogy büntetés vár mindazokra, akik ellenszegülnek az istenek akaratának. Hogy megvédhesse a többi Mami Watát az istenek dühétől, fel kell keresnie a Legfelsőbb Alkotót, hogy a bocsánatáért esedezzen.

A dolgok azonban egyre bonyolódnak. Ott van a fiú, akit megmentett; ő többet tud, mint amennyit illene. És ott van még valami. Valami, ami árnyékként követi Simit, és ami örömét lelné a bukásában... Minden irányból veszély leselkedik Simire, és ahogy közeledik a céljához, bosszúszomjas istenekkel, álnok vidékekkel és legendás lényekkel kell szembenéznie. Mert ha elbukik, azzal nemcsak a Mami Waták sorsát teszi kockára, hanem az általa ismert világot is.

© Mark J. Elias

NATASHA BOWEN

író, tanár, és három gyermek édesanyja. Nigériai és walesi ősökkel rendelkezik, jelenleg az angliai Cambridge-ben él, ahol gyermekkorát is töltötte. Első könyvét a hableányok és az afrikai történelem iránt érzett szenvedélye inspirálta. Odáig van a japán és a német írószerekért, és nevetségesen sokat költ jegyzetfüzetekre, amelyekről aztán képeket tölt fel titkos Instagram-fiókjára. Amikor éppen nem ír, akkor macskája és kutyája, Milk és Honey gondos felügyelete alatt olvas.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.natashabowen.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Bowen lenyűgöző mitológiai keretet épített a tündérmese köré, és ezt a világot valódi öröm felfedezni Simi szemén keresztül.” **THE NEW YORK TIMES**

„Azok az olvasók, akik lelkesen fogadták az elmúlt pár évben megjelent, Nyugat-Afrika-inspirálta regényeket, mint például a Vér és csont gyermekei és a Beasts of Prey – Indul a vadászat, azok a zsánerhez méltó újdonságként fognak tekinteni erre a könyvre. Akik még csak most merülnek bele az afrikai fantasyk világába, azoknak ez egy remek bevezető.”

**THE BULLETIN OF THE CENTER
FOR CHILDREN'S BOOKS**

„Magával ragadó... Biztos vagyok benne, hogy lelkes rajongótábor fogja várni Simi további kalandjait.”

AZ AMERIKAI KÖZRÁDIÓ

„A könyv Hans Christian Andersen meséjének, A kis hableánynak ötletes átdolgozása. A szerelem és az áldozat fájdalommal teli elegyét tárja az olvasó elé egy olyan hatalmas és fenséges történetet alkotva, mint amilyen a tenger maga.”

BOOKPAGE

NATASHA BOWEN

A
MÉLY
DALA

—• részlet —•

ELSŐ FEJEZET

A SÖTÉT HULLÁMOK közt bujkálva, a cápákkal együtt körözök a hajó körül. A víz egyet jelent a hideg áramlatokkal, a tengeri élőlényekkel és a hajóval – a hajóval, ami lopott emberekkel teli raktérrel szeli át a habokat. A tajték alatt úszom, elrejtve az emberek szeme elől, ahol nem ereszthetik belém a fogukat.

Várok.

A hajótest nem több egy sötét árnyéknál a fejem fölött. Ahogy követem a gerinc vonalát, a mellkasom összeszorul, a bordáim mögött pedig fellángol a düh. A körülöttem úszkáló halakra fittyet hányva oldalra siklom, ujjaimat a felszín alá szökő, halovány napsugarak felé nyújtom. Hetek óta nem éreztem magamon a déli nap égető sugarait. Hiányzik, hogy a fényében sütkérezzek, hiányzik, hogy a meleg átjárja a csontjaimat. Becsukom a szemem, és a füst módjára táncoló és tekergő emlék után nyúlok. *A vörösesbarna földön ülök, egy mahagónifa tarka árnyékában, forró bőrömre napfény csorog.* Hiába szeretnék többet, a látomás – mint mindig – a semmibe vész.

A gyomrom görcsbe rándul a csalódottságtól. Az érzés olyan éles, mint a vörös korall. A veszteség minden alka-

lommal ugyanúgy fáj – mintha már éppen sikerülne megragadnom egy részemet, ami aztán elillan, mint a köd a hullámok felett.

Megfordulok a vízben – göndör tincseim és a pikkelyeim úgy csillognak, mint az elásott kincs. Átadom magam az áramlatnak, hagyom, hogy a kezemet hínárok simogassák. Az emlékek árnyai a mélybe süppednek. A halraj ismét körbevesz, a finom rózsaszínnel csíkozott, csillogó, sárga kaval-kád szépsége megnyugtat.

A mély felé indulva eltávolodom a hajótól. Tudom, hogy majd vissza kell térnem, de egyelőre becsukom a szemem, és belefeledkezem a víz bársonyos cirógatásába. Hűvös érintése végigsiklik a bőrömön. A tenger ezen része sötétebb. Örülök, hogy beleveszhetek a sötétség ölelésébe.

Alattam egy angolna siklik végig, izmos teste éppen csak egy kicsivel feketébb, mint az őt körülvevő víz.

Menj, mondom a lénynek, mire az tintafekete rándulással elúszik mellőlem. Mélyebbre merülök. Elég mélyre ahhoz, hogy a hideg egészen a csontomig hatoljon. Elég mélyre, hogy a sötétség elnyelje a farkam csillogását.

Az áramlat vonz. Hagynom kéne, hadd ragadjon magával. De ott a hajó. A felszín irányába fordítom az arcomat – a nap felé, a levegőt lélegző emberek birodalma felé. Ismét felúszom. A hajó fából készült teste felszántja az óceánt. Nekem feladatom van. Nem szívesen úsznék túl közel, nehogy meglássanak az emberek; inkább meglapulok az éjfél-szín árnyékok között, miközben a nagy fehér cápák hasa csak úgy ragyog fölöttem. Közelebb siklanak hozzám, lapos, obszidián szemük és foguk támadásra készen csillog. Kiráz a hideg. Elfordulok tőlük, bár ők is a hajót követik. Akárcsak én. Azokat lessük, akik behatoltak a birodalmunkba.

Ahogy a hajó nyikorgása végigvisszhangzik a mélyben, megérintem a nyakamban lógó, nehéz aranyláncot. A hideg fémszemek a bőrömbe marnak. Végigsimítom a homályban ragyogó zafírt.

Ekkor történik meg. A víz csattan egy nagyot, amikor belevetnek egy testet. Sziszegő buborékok szöknek fel, majd pukkannak ki, míg nem marad más, csak széttárt végtagok és vörös mocsok. Ahogy az egyik cápa megindul a süllyedő test felé, én is nekiiramodom. A vér vörös szalagok módjára tekereg a vízben. Ahogy a felszín felé úszom, át a szürke-fehér testek közt, próbálok észre sem venni a fémes ízt.

Várjatok, parancsolok rá a cápákra, mire türelmetlenül villogó, fekete szemükkel körözni kezdenek körülöttem. Az ember semmibe meredő tekintettel, sebzett, feldagadt és nyitott szájjal süllyed egyre mélyebbre.

Egy nő az, a bőre sötétbarna. Fekete haja együtt ringatózik a vízzel, még több sebet fedve fel az arca oldalán. Lassan körbefordul, és van valami a teste vonalában, ami megszólít. Itt nincs könnyű halál. Egy pillanatra becsukom a szemem. Ez nem csak a tengerre igaz.

Ahogy megragadom a kezét, ami éppen akkora, mint az enyém, fellángol bennem a düh. A tenger most egy újabb halált rejt majd el. A nő teste az enyémnek csapódik, amikor magamhoz ölelem, szorosan, szorosabban, mígnem a hajunk összefonódik. A kezembe fogom az állát, tekintetem az arcára emelem. És megdermedek.

Kerekded arcformája, telt ajka valahogy ismerős. A haja kiszabadult a kòlész-fonatokból – meg akarom érinteni, meg akarom igazítani a göndör, fekete tincseket. Ismét az arcára pillantok, mire mocoogni kezd bennem egy emlék. Ez a nő úgy emlékeztet... Próbálok összpontosítani, próbál-

lom megtalálni az emlék szélét, de nem sikerül. A cápák viszont egyre közelebb siklanak. Nem fognak a végtelenségig hallgatni rám.

A tekintetem még egyszer végigsimít a nőn, de az érzés, hogy már láttam valahol, elmúlt. Mindez nem számít. Jobb is így, idézem fel Yemoja szavait. Jobb nem emlékezni rá, ki voltam azelőtt. Közelebb hajolok a nőhöz, figyelmemet a mellkasából, közvetlen a szívéből előderengő halovány fényre összpontosítom. Az aranyspirál úgy lesz egyre fényesebb, ahogy lassan kiszakad a nő testéből. Mikor az ujjbegyem az esszenciájához ér, az áldásra felkészülve becsukom a szememet.

– Mo gbà yín. Ní àpéjọ, ìwọ yòò rí ìbùkún nípasẹ̀ Ìyá Yemoja tí yóo ẹ̀e ìròrùn ìrìn àjò rẹ̀. Kí Olodumare mú ọ̀ dé ilé ní àìlẹ̀wú àtí àláfíà – mondom ki, majd megismétlem az imát, ami begyűjti a nő lelkét. – Üdvözöllek. Yemoja Anya áldása megkönnyíti az utadat. Olodumare vezessen haza biztonságban és békében. Jöjj hát!

A nő életének melege megtölti az elmémet. Látom gyermekként, ahogy az anyja nyakát karolva kacag. Aztán idősebb, a szemében pedig egy másféle szeretet tűzének lángja ég. A kezében rizzsel és borsos harcsával teli tálat tart. Az előtte álló férfi gyönyörű a ragyogó, sötét bőrével és széles mosolyával. A nő szíve nagyot dobban, amikor a férfi átveszi tőle az ételt, és az ujjuk összeér. Látom, ahogy a nő a falu melletti kis földterületet szántja. Magokat szór a földbe vajt barázdákba, miközben egy Okóhoz, a termények orisájához szóló dalt énekel. A hangja édes és magasan csengő, minél forróbban tűz a nap, annál hangosabban szól. Aztán egy gyermeket tart a karjai közt. A kicsi mosolya éppen olyan, mint az övé. A nő a kislány pufók nyakába fúrja az arcát,

magába szívja annak tejes illatát. Ahogy átjár az az öröm, amit érzett, és a szeretet, ami megtölti a lelkét, én is elmosolyodom.

Mikor kinyitom a szemem, a nő esszenciája az ujjaim közt lebeg. Az emlékeiben megbúvó boldogságra koncentrálni, finoman a nyakláncomon lévő zafírkő felé terelgetem a lelkét. Az ékkő magába szívja, átmelegszik. Az emlékeimbe vésem a nő életének pillanatait. Vajon áll még a falu, ahonnan jött? A népe még mindig vár rá? Szokták még a láthatárt kémlelni, hátha visszatér?

Rongyos ruhája – fakó narancssárga, ami egykoron olyan élénk színű lehetett, mint a déli nap – lomhán ringatózik a vízben. Lepillantok a kezére, amit még mindig az enyémekben tartok – a sápadt, töredezett körmökre és a sebhelyekkel csúfított bőrre. Yemoja meg fogja őt áldani, még mielőtt visszatér Olodumaréhoz; ez az egyetlen dolog, amit megtehetek érte.

Lelj hát békére, nővérem. Yemoja majd megkönnyíti a hazautadat.

Eleresztem a nő ujjait, majd hátat fordítok neki, hogy ne is lássam, ahogy a teste az óceán mélyére süllyed.

Egy leány, egy feleség, egy anya.

A könnyeimet a tenger sós vize mossa el.

Yemoját csakis a hetedik napon lehet megidézni, de már az előtte lévő nap délutánján elúszom a szigetére. Nincs ott más, csak pár homokdűne, szikla és néhány fa, mégis megpihenhetek egy kicsit. Megfeledkezhetek a tengerről, és mindenről, amit elnyel. Még mindig szeretem érezni,

ahogy a nap a lábamra tűz, ahogy átmelegíti a hajamat. Mint ahogy szeretek aludni, és néha álmodni is.

Ahogy a sziget közelébe érek, megtorpanok. A zafírkő finoman ragyog, ami azt jelenti, hogy egy fajtársam van a közelben.

– Simidele. – A hangja olyan, akár egy inda, a vízben kigyózik, és halovány mosolyt csal az arcomra.

Megpördülve tárom szét a karomat, amikor megpillantom Folasade sötétlila pikkelyeit és kerek arcát. Folasade, akibe Yemoja akkor lehelt új életet, mikor az év elején elragadták az első embereket, apró termetű, a mosolya viszont széles, szemében pedig ott csillog minden érzelem, ami éppen átjárja őt.

– Örülök, hogy látlak, Simidele – szorítja a kezét a mellkasára. Csillogó farokúszóink finoman egymáshoz érnek a vízben. – Bár általában a tenger más részein szoktál kutatni.

Viszonzom üdvözlését, majd óvatosan megszorítom az ékköveimet.

– Tudom. Éppen egy lelket hozok vissza, hogy Yemoja megáldja.

Folasade bólint; rövid, göndör tincsei fekete koszorúként veszik körbe a fejét.

– Dicsértessék Yemoja és az ő határtalan szeretete! – Ő is megérinti a nyakában viselt zafírkövet, majd oldalra billentti a fejét. A tekintete kíváncsi. – Mi a baj? Olyan... másnak tűnsz. Nem önmagadnak.

– Egyszerűen csak... – A szavak valahogy megakadnak a torkomon. A szám megremeg, hiába küzdök ellene. A zafírkő hűvös a markomban, és ahogy lepillantok rá, eszembe jut a nő arca.

Folasade közelebb úszik hozzám. A hajam ott lebeg kettőnk közt.

– Szabad?

Bólintok, hagyom, hogy Folasade hátraigazítsa göndör tincseimet, hogy tisztán láthassuk egymás arcát. A szeme majdnem feketének tűnik a vízben, viszont olyan tisztelet csillog benne, ami az enyémből hiányzik.

– Tudom, hogy nehéz ez számodra, Simidele. – Folasade egy pillanatra elhallgat, nyilván alaposan átgondolja, mit is mondjon. – De azzal, hogy összegyűjtjük azoknak a lelkét, akik a tengerbe vesznek, tisztelgünk előttük, és a mi áldásunk kíséri őket vissza a Teremtőhöz, Olodumaréhoz. – Bátorítólag bólint egyet, a mosolya ragyog. – Fontos, hogy erre összpontosíts, és ne engedd, hogy a kételyeid eltereljék a figyelmedet!

– Igen – felelem, bár kerülöm Folasade tekintetét. Továbbra is átjár a gyász visszhangja.

– Hová tartasz éppen? Ez nem a hetedik nap, még nem idézheted meg Yemoját.

– Tudom, de a szigeten... – Elhallgatok, mert tudom, hogy Folasade mit fog mondani. Ez már többször is szóba került kettőnk között.

– Át akarsz változni. Hogy a homokban feküdhess, és a korábbi életedből visszamaradt emlékeken töprenghess. Miért csinálnod ezt, Simidele? Már három hónapja, hogy Yemoja új életet lehelt beléd.

– Szeretem... *magamnak* érezni magamat. – Igyekszem nem úgy hangzani, mint egy durcás kisgyerek, de nem egészen sikerült. A hat másik Mami Wata közül senki sem változik át, csakis akkor, ha nagyon muszáj.

– Úgy érted, szeretsz úgy tenni, mintha még mindig ember lennél – mondja Folasade összeszorított ajkakkal.

Hallgatok. Inkább csak felpillantok a vízen átszűrődő napfényre. Még mindig vágyom rá, hogy érezhessem melegét a bőrömön, a csontjaimban.

– De többé már nem vagy emberlány. – Folasade megragadja a vállamat, és kényszerít, hogy a szemébe nézzek. – Több vagy annál. Többek vagyunk annál. Minket arra teremtettek, hogy összegyűjtsük az áldásra váró lelkeket. Jobban teszed, ha megfeledkezel arról, ki voltál előtte. Lelj örökre a feladatunkban, húgom. Engedd, hogy a tenger elnyelje az emlékeidet, és örvendj annak, akivé lettél.

Felszegem az állam, és bólintok. Ismét eszembe jut a nő, az emlékei, a családja. Folasadénak igaza van.

– Csak azért emlékeztetlek erre, hogy megkönnyítsem a létedet. A többiek is egyetértenek velem, Simidele. – Egy pillanatra magához ölel, majd elenged. Lebegve indul meg hátra, aztán beleveszik a sötétségbe. – Engedd el a múltadat!

Folasade Yemojába és a feladatunkba vetett hitének inspirálnia kéne engem. Hagynom kéne, hogy a testem a tengerfenékre süllyedjen, ahol aztán mély, nyugtató ölelésébe zárhatna, amíg el nem jön az ideje, hogy megidézzem Yemoját.

De nem teszem. Képtelen vagyok rá. Egészen addig várok, amíg már nem látom Folasade lila pikkelyeit, fekete haját. Akkor felpillantok a napra, aminek sugarai keresztüldöfik a víz felszínét. A farkam egyetlen csapásával a fény felé lendülök.

A fejem áttöri a tenger hullámain. A sziget ott van előttem. Kiúszom a partra, óvatosan kimászom a sekélyesbe, majd lefekszem a homokra, és hagyom, hogy a nap meg-

szárártson. A farkam két lábbá hasad szét, az arany- és púderrózsaszín pikkelyek megnyúlnak, és ruhává változnak. Az anyag körbeöleli a testemet. Az emberi alakomat apró lábak teszik teljessé – sötétbarnák, pont, mint a bőröm többi része.

Felpislogok a ragyogó, szintiszta égre, miközben továbbra is az a nő jár a fejemben, akit a vízben találtam. Volt benne valami, amiről az aranyszállal díszített ruhák, a jamgyökér íze és az éjszakát megtöltő, dallamos hangok jutnak az eszembe.

A hajamat szétterítem a fehér homokon, majd becsukom a szemem. Miközben a nap égeti a bőrömet, a kezemmel pedig a homokot markolom, engedem, hogy az álmok magukkal ragadjanak. A tengerben ezt sosem tehetem.

Végighúzom az ujjaimat az otthonom egyenetlen, napmeleg falán. A padló éppen most lett felsöpörve, és ahogy kilépek az ajtón, a lenyugvó, vörös nap mintha lángra gyújtaná a várost. Senkit sem látok, de hangokat sodor felém a hűvös, esti szellő. Tudom, hol találom őket.

Végigfutok a rendezett utcákon, és közben átjár a békés elégedettség, a biztonságérzet. Az erdővel körülvett várost koncentrikus spirálalakban építették, aminek középpontjában az Aláàfin palotája áll, ami egészen a mindent körbeölelő, hatalmas falig tart. Elérve a külső teret a népem látványa fogad. A legtöbbben kisebb tüzek körül vagy csoportokba tömörülve üldögélnek, beszélgetnek és nevetgélnek, várva, hogy a mesélő nekikezdjen a mai történeteknek.

A kortársaim egy mahagónifa körül gyülekeznek. A lányok ìpàkò èlédè stílus szerint fonták be a hajukat, fonataik vége csillogó homlokukba hullik. A fiúk Ayòayò-táblák körül gug-

golnak. Sárga, indigó és vörös ruhákat viselnek. A vének közelebb ülnek a tűzhöz, a legtöbbjük szárított papayát és sült banánt, az Aláàfin piaca által kínált, késő esti finomságokat tart a kezében, amik fűszeres illattal töltik meg a levegőt. Csak akkor pillantom meg anyámat, mikor beljebb merészkedem a tömegbe, közelebb a tizenhetedik kapuhoz. Egy fának dőlve álldogál, a tűz hátulról világítja meg. A ruhája éjfélkék, és ezüst- valamint aranyfonállal hímzett csillagok díszítik. Az ismétlődő minta csak úgy csillog a nap utolsó sugaraiban. Mint fő mesemondó, ma Olodumaréről fog elmondani egy történetet. Mindig ezt a ruhát viseli, amikor az Alkotóról mesél – azt mondja, az anyag azokra az időkre emlékezteti az embereket, mikor a világot teremtették.

Észrevesz, ahogy átvágok a tömegen, és széles mosollyal köszönt. Az arca kerek, az ajka telt, két barna szeme távol ül egymástól, pont úgy, mint az enyém.

– Mi az, Simidele? Foltos a ruhám? – A nyakát megfeszítve veszi szemügyre a ruha oldalát és hátulját.

– Nem. Gyönyörű vagy, òyá.

Odasétál hozzám, és két kezébe fogja az arcomat.

– Ahogy te is, ɔmɔ̀bìrin mi. – Anyám elereszt, majd megfordul, ám még visszapillant rám a válla fölött. – Maradsz a ma esti előadásomra?

Bólintok, mire ismét elmosolyodik. Kis gödröcskék jelennek meg az arcán, a szája sarkában egy anyajegy üldögél. Helyet foglal a közönség előtt, összekulcsolja a kezét, majd a magasba emeli az állát.

– Íme hát egy történet. És micsoda egy történet ez...

Mikor a hetedik napon felébredek, az égen füstszerű felhők úszkálnak, a számat pedig megtölti a só íze.

Anyám.

A nő, akinek a lelkét összegyűjtöttem, pont úgy nézett ki, mint az anyám.

Ahogy sűrűn pislogva nézem a ködös, rózsaszín hajnalt, a hajam lecsúszik az arcomról, az anyám arca pedig ott virít az emlékezetem lapjain. A szárazföldön az emlék nem szökik ki a kezeim közül; szorosan magamhoz ölelem, és felidézem magamban anyám széles mosolyát és a kis göd-
röcskéket, amik akkor jelentek meg, amikor nevetett.

Anyám.

A lomhán hullámzó tenger itt terpeszkedik előttem. Felülök, a mosolyom elrejttem a térdem mögé; örülök, hogy felidézhettem anyámat, ha csak rövid időre is. Letörölöm az izzadságot az arcomról, majd kipillantok a nyílt tengerre, oda, ahol a víz és az ég összeér, a hullámok csúcsa pedig a felhőket éri. Ha akarnék, akár fel is tudnék állni. De nem teszem. Csak becsukom a szemem, kinyújtom a kezem, és végighúzom az ujjamat anyám magam elé képzelt arcának ívéen, az ajka görbületén. Az emlékezés okozta örömben majdnem elfelejttem, miért is vagyok itt.

De a tenger emlékeztet. A felém rohanó, és a partnak csapódó óriási hullámok visszarángatnak a jelenbe. Veszek egy mély lélegzetet, és az elmém mélyére rejtem az emléket. Remélem, ott is marad. Remélem, hogy akkor is fel tudom majd idézni az arcát, amikor visszatérek a vízbe. Remélem, hogy a tenger nem fogja mindezt elmosni. Bár mindig azt teszi.

MÁSODIK FEJEZET

AHOGY A FÁKRA EMELEM a tekintetem, a nap a hátamat süti, a hullámok pedig mögöttem robajlanak. A nyakláncomon lógó zafirkó csillog. A gondolataimat a benne rejlő lélekre összpontosítom. Meg kell mozdulnom, hogy áldást szerezzek a nő esszenciájára.

A banánlevelek a halványbarna fatörzsekre lógnak, zöldjük élénk lime színűnek tűnik a fehér homok mellett. Nem is figyelek rájuk, hanem lehajolok az alacsony, szúrós levelű bokrokhoz, amiket fehér és kék virágok borítanak.

Yemoja színei.

Mindegyik virág belsejében egy csepp aranyszín játszik, édes mézillatuk pedig erősebbé válik, ahogy ujjammal megérintem az egyik selymes, viaszos szirmot. Nagy gonddal kiválasztok hét virágot, eltöröm vastag szárukat, majd óvatosan a kezembe fogom őket, nehogy összetörjenek. Visszasétálok a tengerhez, lassan, mivel a lábam nincs hozzászokva ahhoz a fajta mozgáshoz, ami a léptekhez szükséges. Azzal is tisztelgünk az összegyűjtött lelkek előtt, hogy emberi alakban áldjuk meg őket, így hát nem panaszkodom, hiába roppannak meg az apró csontok a lábamban minden lépésnél. Mikor a nedves homokhoz érek, megállok. Az óceán felől

fújó szellő összehorzolja göndör tincseimet. Ahogy a sekély vízbe ejtem a virágokat, az arcomat az ég felé fordítom. Összeszorítom a számat. Az orisákat csakis bizonyos imákkal és áldozatokkal lehet megidézni. Ha nem hívják őket, rejtve maradnak az emberi tekintetek elől. Akkor adnak áldást, amikor arra kedvük szottyan, és csakis Olodumarénak felelnek.

– Yemoja, mo bu ọlá fún ọ pẹlú àwọn òdòdó wònyí. – Elég hangosan szólok ahhoz, hogy még a hullámok robaján túl is hallani lehessen. – Jòwọ̀ bùkún ùn mi pẹlú wíwàà rẹ. Fi ore-òfẹ́ fún mi pẹlú ifẹ́ tí o ní fún gbogbo àwọn ọmọ̀ rẹ. Ẹ tẹ s'íwájú.

A virágok a vízbe hullnak, hozzásimulnak a hullámokhoz. Hátralépek, lábujjaimat a meleg homokba fúrom, majd megismétlem az imámat.

– Yemoja, előtted tisztelgek ezekkel a szirmokkal. Kérlek, áldj meg jelenléteddel! Fogadj kegyedbe, és részesíts abban a szeretetben, amit minden gyermeked iránt érzel. Jöjj hát!

Még ötször elismétlem az imát, összesen hétszer, mire a tenger előbb megduzzad, majd visszahúzódik, olyan hirtelen, mintha megégette volna valami. A víz alatt meghúzódó fekete sziklákat kagylók, hínár-szalagok és vörös rákok pettyezik. A szívem egy egészen kicsit gyorsabban kezd verni, ahogy mindig, mikor szembe kell néznem Yemojával. Hogy lenyugtassam, mélyen magamba szívom a párás levegőt, és kiélvezem az érzést, ami eltűnik, mikor visszatérek a tengerbe. A homokot bonyolult hullámminta díszíti, amit a víz rajzolt belé. A hullámok még hátrébb húzódnak, a part szépsége – mint mindig – most is lenyűgöz.

Várok, miközben a messzire szökött víz emelkedni kezd. A nyakamban lógó ékkő elnehezül. Végighúzom a körmöm hegyét a csiszolt éleken. Gondolataim közé tolakszik a nő fonatokból kibomló haja, az emlékei, amit a lelke mutatott nekem. Átjár a gyász tüze. *Nem fog áldás nélkül távozni*, esküszöm meg, ahogy perzselő bőrömhöz simítom a zafírkövet. Megfeszítem a vállamat, és olyan testtartást és arc kifejezést veszek fel, hogy ki tudjam fejezni a tiszteletemet.

Meg sem mozdulok, pedig a tenger már olyan magasra hág, mint egy banánfa. Majd előreleendül. A part felé siető hullám egy hatalmas, pávakék, indigó és türkiz fergeteg. A levegőt megtölti a víz és a kövek kakofóniája, elnyomva a madarak énekét. Egy pillanatra még a napot is kitakarja, és hirtelen éjszaka lesz. Viszketni kezd a bőröm a hőségtől. A tenger engem szólít, azt ígéri, hogy hűvös ölelése majd enyhülést hoz, de leküzdöm a késztetést, hogy előrerohanjak, és belevessem magam a vízfalba. Készen kell állnom Yemoja köszöntésére. Amikor már majdnem úgy tűnik, hogy a hullám a partnak csapódik, és elpusztít mindent, ami csak az útjába kerül, a víz megtorpan. Visszahúzódik. Szelíddé csitul, befedi a sziklákat, és fehér habbal meg hínnárral borítja be a homokot.

A part csillog. Kutató tekintetemet végighordozom a hirtelen lenyugodott tengeren, és a lélegzetem elakad, amikor felfedezek egy kis hullámot, ami egyre nagyobbra nő. A tenger ringatózik, moccan, meg-megfeszül, majdnem mint egy kígyó. Ekkor pillantom meg. Egy aranykorona csúcsa. Áttöri a hullámokat, és a következő pillanatban már elő is tűnnek a víztől csillogó, göndör, obszidiánfekete fűrtök. Miután kiemelkedik a tengerből, az orisa a part felé indul.

Erős válla és ónix bőre ragyog a napfényben, ahogy kilép a szárazföldre, sötétkék pikkelyei fehér és indigókék ruhává változnak, amit aranszál sző át.

– Simidele. – A hangja egyszerre reszelős és lágy, mint a szatén, a homok és a füst. Dús haját két fésű szorítja hátra, az arca egy részét egy tejfehér gyöngyökből készült fátyol fedi. A levegőt megtölti az ibolya és a kókusz illata. Olyan közel van hozzám, hogy a hajába fűzött porceláncsigákat és cápa fogakat is ki tudom venni.

Kezemet a szívem fölé helyezem, majd olyan mélyen meghajolok, hogy a homlokom majdnem a forró homokba nyomódik.

– Yemoja Anya.

Mikor felegyenesedem, az orisa elmosolyodik, telt ajka mögül kivillannak hegyes fogai. Int, hogy lépjek közelebb, mire a finoman megmunkált fehérarany dísz, ami körbeöleli a csuklóját, felcsúszik egészen a felkarjáig.

– Áldás számomra, hogy láthatlak. Már egy jó ideje nem szólítottál. – Yemoja tesz felém egy lépést, a gyöngyei csilingelnek. A szája mosolyra húzódik. – Áldassék Olodumare.

Felpillantok; csillogó, fekete-ezüst tekintete engem néz, ahogy a nyakláncomat szorítom. Az ékkő meleg – ez az egyetlen árulkodó jele, hogy mit rejt magában. Ahogy az orisa a zafírért nyúl, felidézem a nő szemét, ami annyira hasonlít anyáméra.

– Valami aggaszt téged – mormolja Yemoja, és visszahúzza a kezét. A fejét oldalra hajtja, haja a vállára hull. A göndör fürtök között megcsillan egy kerek smaragdkő.

Egy pillanatig meg sem bírok szólalni. Másra sem tudok gondolni, csak a nő arcára és az emlékeire.

– Ez a lélek... – nyelek egyet. Felrémlik előttem anyám szemének barnája, alsó ajkának teltsége. – Emlékeztetett valakire.

Yemoja közelebb siklik, mire felerősödik az ibolyaillat.

– És ez felzaklatott téged. – Nem kérdezi meg, kit juttatott eszembe a nő, én pedig nem osztom meg vele. Helyette lepillantok a csupasz lábamra, bár tudom, hogy feszült hangom elárulja az érzéseimet.

– Igen – felelem nagy nehezen, ahogy megragadom az emléket, amit elkaptam és a szívembe zártam. Az emléket anyámról csillagmintás ruhájában és a mosolyáról.

Yemoja egyik hosszú ujjával megemeli az államot, egészen addig, amíg a tekintetünk össze nem találkozik. Szemében együttérzés csillan, ezüstje eltompul.

– Biztos vagyok benne, hogy emlékszel rá, mit mondtam neked, mikor alig pár hónapja új életet kaptál, de azért hadd emlékeztesselek. – Az orisa hangja lehalkul, ahogy szétnyitja az ujjait, és tenyerét a nap felé fordítja. – Az öyimbó idén érkezett a földünkre, hatalomra és gazdagságra éhezve. Végignéztem, ahogy elrabolták népünk tagjait, ahogy elvitték őket hatalmas hajóikon. Így hát magam mögött hagytam a földünk folyóit és patakjait. A tenger lett az otthonom, így követhettem azokat az embereket, akiknek az életét összezúzták, akiket elragadtak, és egy másmilyen utazásra kényszerítettek... – Yemoja itt elhallgat, a hangja megakad a fájdalomtól. Kell neki egy pillanat, hogy összeszedje magát, és vegyen egy mély lélegzetet. A fátyla finoman megremeg. – Egy végtelenül rettenetes útra. Rabszolgasorba taszítva, elszakítva őket az otthonuktól. Biztosítani akartam, hogy azok, akik a tengeren lelik halálukat, megnyugvársra lelheszenek és részesülhessenek imáinkban, mielőtt hazatérné-

nek, hogy csatlakozzanak Olodumaréhoz. Ezt pedig a Mami Waták teremtésével tehetem meg. – Mikor ismét rám pillant, a tekintetében szenvedély csillog. – Ez nem minden, de legalább valami. Ez a mi feladatunk, ami hatalmas megtiszteltetés is számunkra.

Kérdések öltének alakot az elmémben. Miért nem törjük darabokra a hajókat? Miért nem rángatjuk a tenger fekete mélységébe azokat, akik kormányozzák őket? Yemoját mindig is az egyenes beszéd jellemezte, ha egyszer szólt, utána már nincs nagyon miről beszélni, most azonban szólásra nyitom a számat. Az orisa tekintetének éle azonban belém fojtja a szót.

– Mondd csak, Simidele. Bízol bennem és a feladatban, amit rád osztottam? – Rezzenéstelen tekintettel néz rám, miközben göndör tincseit megtáncoltatja a szellő.

Bólintok. Az orisába vetett hitem határtalan. De mindig egyszerűbb behódolni az útmutatásának a tengerben úszva, mikor az emlékeim a távolba vesznek, mikor elragadja őket a víz. Yemoja végigsimít a karomon, hosszú körmével finoman megkarcolja a bőrt.

– Érted, hogy mit kérek tőled? – Ujjai az állam alatti puha bőrbe nyomódnak. Nem szisszenek fel, nem húzódom el, csak viszonzom az orisa pillantását. Fémes csillogású szemében a pupilla olyan, mint egy hatalmas vágás.

– Igen – felelem. Rádöbbenek, hogy ökölbe szorítottam a kezemet, mire magamra parancsolok, hogy lazítsam el az ujjaimat.

– Helyes. – Yemoja magához húz, és meleg kezei közt tartva csókot lehel a homlokomra. – Az egyetlen dolog, amit tenned kell, az egyetlen dolog, amit köteles vagy megtenni, az az, hogy összegyűjtöd azok lelkét, akik a tengerbe vesz-

tek, utána pedig együtt elmondjuk az imát, hogy megáldjuk őket útkon vissza Olodumaréhoz. Ez az életcélok. Se több, se kevesebb. – Az orisa elhúzódik, és lepillant rám. – Tudnom kell, hogy megértetted, Simidele. Ez felettébb fontos.

– Se több, se kevesebb – ismétlem, ahogy bölintok, majd a tiszteletem jeleként lesütöm a tekintetemet.

– Úgy bizony. – Yemoja továbbra is rajtam tartja ezüstfekete szemét. – Most pedig engedjük, hogy a víz elsodorja az emlékeidet. Engedd, hogy megszabadítson a múlt fájdalomától. Összpontosíts a feladatodra! – Fátylának gyöngyei csilingelve összekoccannak, ahogy még erősebben megszorít, olyan erősen, hogy úgy érzem, mindjárt összeroppan a mellkasom, és egy pillanatig levegőt sem tudok venni.

A látóterem szélén kibomlik a sötétség. Ezüst csillagok pettyezik – pont olyan színűek, mint Yemoja szeme. Tudom, hogy igaza van.

– Persze. – Már alig van hangom, de reszelősen még sikerül elsuttognom: – Hatalmas megtiszteltetés megáldani a lelkeket.

A nyomás megszűnik, ahogy az orisa elereszt. A tudóm ismét megtelik levegővel. Felpillantok Yemoja szájára. Mosolyog. Kilátszanak hegyes fogai.

– Milyen igaz, Simidele. Most pedig gyere, mondjuk el együtt az imát, hogy újtára engedhessük ezt a lelket!

Yemoja elem áll, ruhájának fehér és indigó hajtásai csak úgy ragyognak a napfényben. Kinyújtja felém hatalmas tenyerét, jelezve, hogy lépjek közelebb. Teszek egy lépést előre. Aztán még egyet. Az orisa fölém tornyosul. Egyik körmét beakasztja a nyakláncomba, kihúzza kettőnk közé a zafírt. A kő lomhám megfordul a napfényben, csillámokat szór a bőrömrre. Az orisa rászorítja az ujjait, mire én is így teszek.

Együtt tartjuk az ékszert, aminek kékje ragyogóbb, mint az ég felettünk.

Annak a gondolatára, hogy a lélek áldásban részesül, nyugalom árad szét bennem. Jobb ez így. Jobb, hogy megkönnyíthetem az útját. Yemoja elmosolyodik. Én is.

– Készen állsz?

– Igen, Yemoja Anya.

– Akkor kezdjük! – Az orisa az ég felé fordítja arcát, majd dallamos, biztos hangon énekelni kezd. – Arábinrin a gbàè. Àláfà ni tìrè báàyí.

– Üdvözlünk téged, nővérünk. A béke immáron a tied – ismétlem, ahogy felidézem magamban a nő kifakult, narancssárga ruháját.

– Olodumare í pè, pèlú àdùrà yìí, á ɕe ìrìn-àjò rẹ padà sí ilé ní ìròrùn, adédàá rẹ, ìbèrẹ àtì òpìn ìn rẹ.

– Olodumare szólít téged, és ezzel az imával megkönnyítjük az utadat hazafelé, vissza az alkotódhoz, a kezdetedhez és a végedhez. – Felidézem, ahogy a nő megcsókolta a gyermekét.

– A bùkún fún ọ arábinrin.

– Megáldunk téged, nővérünk – ismétlem el, újra és újra, egészen addig, míg a zafírkő szabadjára ereszti a benne rejtőző lelket. A halovány, arany ragyogás, a csillogó esszencia ott lebeg kettőnk közt.

– Olodumare áldása legyen rajtad – fejezzük be Yemojával, mire a lélek elrebben tőlünk, a szigetet pedig nyugalom járja át.

Szavaink segítségével hazaküldtük a nőt Olodumaréhoz, a Legfelsőbb Alkotóhoz.

A torkomnak feszülő ékkő hűvösebbnek érződik, ahogy Yemoja felém fordul. A mosolya éles a fátyla alatt, ám a hangja gyengéd. Még egyszer megsimogatja a nyakamban lógó zafírt, majd lehajol, hogy átöleljen.

– Olodumare áldása legyen a kutatásodon, Simidele!

Még mielőtt válaszolhatnék, az orisa egy aranyból, gyöngyökből és a felszínt keresztülmetsző barna karokból álló villanás képében a vízbe lép. Semmit sem hagy hátra, csak az ibolyák és a kókusz illatát, aminek édessége megtölti a levegőt. Yemoja hullámokon szétterülő göndör tincseinek vége az utolsó dolog, amit látok, miközben az orisa visszasüllyed a mélybe.

Én csak állok ott a meleg homokban. A nap végigsiklik az égen, fénykoronát helyezve a hajamra. Kifújom a levegőt, és köszönetet mondok Olodumarénak. A nő lelkének megáldása valamennyire megnyugtató, azonban, ahogy szemügyre veszem az előtttem elterülő tengert, ismét elmereng az emléken, amit a nő ébresztett bennem.

Csillagok az éjfélszín ruhán és egy szempár, amiben szeretet csillog. Kerek arc és selymes szavakat szövő hang.

Az anyám.

A tenger felé lépek. Az arcát az emlékeimben tartom. Ahogy a víz ellepi a lábamat, és a pikkelyeim előtűnnek, a részletek a semmibe vesznek. Ahogy a fakóarany és rózsaszín bőr pikkelyekké változik, már nem tudom felidézni anyám ruhájának színét. A víz eléri a combomat, és megfoszt a bőrrömtől meg a lábamtól, pont úgy, mint anyám széles mosolyától. Ahogy a hullámok alá bukok, hangjának az emléke a semmibe vész. Magamhoz ölelem a hűvösséget, ami balzsamként simul napégette bőrrömhöz.

A tenger magába fogad, én pedig beleveszem. Azonban most nem hagyom neki, hogy mindent elvegyen tőlem. Anyám szemének barnája velem marad. Megragadom, az elmém mélyére rejtem, és remélem, hogyha akarom, hogyha szükségem lesz rá, akkor képes leszek majd ismét felidézni. És ezzel csatlakozom a sós áramlatokhoz és a lényekhez, akikhez most már hozzátartozom.

HARMADIK FEJEZET

A TENGEBEN NEM vár rám álom, így mikor hajók után kutatva feljövök a felszínre, a nap és a hold állandó kísérőim. Néha leúszom a tengerfenékre, hogy megnyugvásra leljek a mélységben. A sötétségben és a viperahalak társaságában, amik folyton elillannak a szemem elől.

Néha-néha mintha felvillanna előttem egy csillagokkal díszített ruha, és mintha lágyan csengő szavakat sodorna felém a víz. Képek bukkannak fel bennem. De az érzés sosem tart sokáig. Helyette a gondolataim egyszerűen összeolvadnak a tengerrel és az abban élő lényekkel. Egyszerűbb a folyton hullámzó kékségben úszni, kerülgetni a delfineket, akik folyton lökdösnek és játszani hívnak, mielőtt elindulnék vissza az ég és a levegő felé, hogy folytassam kutatásomat.

A Yemoja hetedik napja előtti utolsó napon arra jövök fel a mélyből, hogy a tenger és az ég szövetkezett egymással. Az egyre magasabbra és magasabbra csapó, palaszürke hullámok majdnem egybeérnek az alacsonyan kavargó felhőkkel. A levegő sűrű, és olyan friss pézsmailat terjeng benne, aminek már majdnem az ízét is érzem. Vissza akarok bukni a víz alá, megfeledkezni az egyre vadabbá váló viharról és

a káoszról, amit magával hoz, ekkor azonban megpillantom a vitorlát. Egy fehér villanás a gyenge fényben.

Hajó.

Egy pillanatig csak lebegek a vízben, engedem, hogy a hullámok a magasba emeljenek. Még ilyen messziről is látom, hogy ez a hajó nagyobb, mint az, amit korábban láltam. A fővitorla csattog a szélben.

Nagyot nyelek, miközben a szívem a tengerrel együtt ugrik egyet.

A szél egyre hevesebben fúj, és túéles esőcseppek csíplik a bőrömet. Várok, miközben a víztől elnehezedett hajam befedi a vállamat.

Yemoja szavai ott visszhangoznak a fejemben. Megtisztetés. Ez a feladat hatalmas megtisztetés a számunkra.

A hajó felé lendülök. Küzdenem kell az erős áramlatokkal, ezért inkább a hullámok alá bukom, hogy a felszín felszabdalo eső ne érje a bőrömet. Alattam cápák siklanak, pörögnek és forognak, de nem figyelek rájuk, mint ahogy ők sem rám. Nem engem akarnak.

Mikor feljövök a felszínre, a szél még vadabban fúj, a hullámok pedig már akkorák, mint egy kisebb hegy. A hajó ott áll előttem. A szél kiáltásokat sodor felém. Igyekszem a hajó közelében maradni, elég közel ahhoz, hogy tudjam, mi történik, de engem ne láthassanak meg.

És várok.

Az órák egyre csak telnek, a felhők és a hullámok pedig úgy összemosódnak, hogy nehéz megmondani, hol ér véget az ég és hol kezdődik a tenger. A fehér tajtékkal átszótt hullámok könyörtelenül csapkodják a hajó oldalát. Vajon elsüllyeszti majd a vitorlást? Kiráz a hideg, ahogy elképze-

lem a víz színén bukdácsoló árbócszilánkokat, a felhasított vitorlát. A kapálózó kezeket és a tengerben szétterjedő vért.

A víz hirtelen ránt rajtam egyet. Közelebb taszít a hajóhoz, épp amikor egy sikoly hasít a levegőbe. Az ég megdörren, majd egy villám szakítja darabokra a felhőket. Közvetlenül a hajótól balra csapódik a vízbe. A szél még több kiáltást kap fel, miközben engem magával ragad egy újabb áramlat. Küzdök ellene, nem hagyom, hogy a mélybe húzzon. A szememet a hajón tartva a felszínen maradok. Mozgást látok a fedélzeten, de még mindig túl messze vagyok ahhoz, hogy ki tudjam venni, mi történik. Habozok; közelebb akarok menni, látni akarom, mi zajlik a hajón. De tudom, hogy az túl veszélyes lenne, úgyhogy a felszín alá bukom, és közvetlenül a hullámok alatt úszom el a hajótestig.

Ahogy a tompa kiáltások átszűrődnek a tenger felső rétegein, besiklok a hajó fából készült feneke alá. A deszkákra kagylók és algák kapaszkodnak. A hajótest mérete csak töredéke a bálnakénak, akikhez hozzá vagyok szokva. Azt tervezem, hogy a hajó túloldalán bukom ismét a felszínre, azonban megdermedek, mikor a sötétség egyszer csak megmozdul a fejem felett. A felhők biztos szétnyíltak egy pillanatra, mivel széles fénysugár hasít a vízbe. Megindulok felé, ám egy hangos csattanás rázza meg a mélységet. Buborékok pezsegetnek a vízben, és csak amikor szétoszlanak, akkor pillantom meg.

Egy test.

Sötétbarna bőre ragyog.

Egy fiú, egy férfi... Nem, valami a kettő közt.

Úgy dobták ki, mintha értéktelen rakomány lenne. Véres testét láncok húzzák lefelé, miközben a buborékok továbbra is a felszín irányába száguldanak. Ahogy ő süllyed, én úgy

úszok; tekintetemet előbb fakó talpára, majd széttárt ujjaira szegezem. Testének minden egyes porcikája üvölt a fájdalomtól. A hangot a szívemben érzem. Azonban félretaszítom. Nekem az életet kell tisztelni.

Finoman megfogom a fiú lábát, és rántok rajta egyet. A láncok az oldalának ütköznek, ahogy a karomat izmos hasa köré kanyarítom. A bőre forrónak tűnik a hűvös vízben, a tenger pedig rózsaszínűvé változik a vérétől.

Olyan sok a vér.

A szívem nagyot dobban, ahogy a mellkasunk egymásnak feszül. A bőre épp olyan forró, mint az enyém. Az élet csak most hagyhatta el. Az ajkamat a füléhez érintem, göndör, fekete hajam a bőrünket simogatja. A teste napfényről és hatalmas mahagónifákról mesél, melyeknek a húsa finom barna színben játszik a kéreg alatt. Az arcát magam felé fordítom, az ujjaim pedig a bordáira csúsznak. Kinyitom a számat, hogy elmondjam neki Yemoja szavait. Azonban még mielőtt megszólalhatnék, egyszer csak kinyílik a szeme. A fekete pupilla teljesen felemészti a körülötte lévő fehérséget.

Rémületemben eltaszítom magamtól a fiút, mire ő hátrabukik, bele a tenger sötétjébe. Próbálja megragadni a vizet.

Nem számítottam rá, hogy életben van. Még sosem láltam olyat, aki életben volt.

A fiú egyenesen rám szegezi kikerekedett szemét.

Távol ülő, barna szemek.

Van valami benne, ami megszólít. Az étellel teli árnyalat emlékeztet valamire... valakire. A víz vadul hullámszik körülöttem, próbálja elragadni az emlékeket, de most az egyszer ellenállok.

Éjfélszín ruha. Csillagokkal pettyezett, finom anyag. Az emlék még mindig ott rejtőzik. Megpiszkálom, miközben a tenger körbeölel minket. Egy hang, ami olyan puha, mint a selyem.

Íme hát egy történet. És micsoda egy történet.

Ugyanaz a sötét borostyánnal pettyezett, barna szempár, még anyajegye is van, csak ő a bal szemöldöke fölött viseli, nem az ajka mellett.

Az anyám.

Könnyek szöknek ki a szememből, de rögtön bele is vesznek a tengerbe, miközben az egyik cápa közelebb siklik hozzánk. Ösztönösen a fiú csuklója után kapok, és visszarántom őt magamhoz. A szeme, ami eddig nyitva volt, most megrebben. Az utolsó csepp levegő is kiszökik a szájából. Meg fog halni, ha nem teszek valamit. Átjár a pánik, mire még erősebben szorítom a fiút. Egyetlen lökessel megindulok a napfény felé, ami csillogva és az árral együtt hullámozva átszökik a vízen.

Egy széles mosoly. Tele örömmel, tele szeretettel. Megragadom az emléket. Nem eresztem. Engedem, hogy átjárjon, miközben egyre elszántabban és gyorsabban úszom.

Amikor áttöröm a felszínt, még mindig a karjaim közt tartom a fiút. Feje a mellkasomon pihen. A víz vadul csapdos, mi pedig együtt bukdácsolunk a hullámokkal. A fiú vesz egy mély lélegzetet.

Életben van.

A levegő továbbra is nehéz és csípős a villámlástól, a felhők viszont már a látóhatár szélén húzódó, vékony, vörös vonal felé sietnek. A fiú bőre mostanra kihűlt, mellkasa meg-megrándul. Lepillantok szoros csigákba csavarodó hajára, miközben a karja lazán öleli a derekamat.

Életben van.

Másra se tudok gondolni, miközben az ég felé fordítom az arcom. Áldassék Yemoja!

A tenger egyre hidegebb lesz, ahogy keresztülúszom a hullámokon. A karomat húzza a fiú súlya. Még mindig lélegzik, de ez nem fog sokáig így maradni, hacsak nem tudom kijuttatni a vízből. *Gondolkozz!* Ismét lepillantok sűrű, fekete hajára.

És ekkor meglátom a hullámokat kettéhasító uszonyt.

A cápa lebukik, de már késő – észrevettem. És most, hogy kutató tekintetemet az esőtől nyugtalan vízre emelem, még több cápát fedezek fel; legalább hárman vannak.

Nem. Menjetek el!

Az egyik távozik, de a másik kettő marad. Gyorsabban kezdek úszni, a fiút pedig még szorosabban ölelem magamhoz. Vére a félelemtől remegő kezemre folyik. Egy sötét folt suhan át az óceánon. Felénk tart. Magamhoz szorítom a fiú meleg testét, és próbálok a hullámok alá pillantani.

A cápák nem hallgatnak rám.